CERCETĂRI RECENTE DE TEREN LA AROMÂNII DIN PENINSULA BALCANICĂ*

MANUELA NEVACI

Aromânii formează mai multe g r u p u r i, deosebite între ele prin particularităţi de grai, la care se adaugă anumite elemente specifice privind portul, muzica, unele obiceiuri, ca şi modul de viaţă şi ocupaţiile. Cele mai importante grupuri sunt: **pindenii**, **grămostenii**, **fărşeroţii** şi **moscopolenii**.

În perioada 1 august – 30 septembrie 2011 m-am deplasat în Grecia, în urma unui contract postdoctoral POSTDRU cu proiectul *Identitate românească în context balcanic*.

În perioada şederii în Grecia am efectuat anchete de teren şi înregistrări de texte dialectale (100 de ore) la aromâni din mediul urban şi din mediul rural din localităţile: Florina, Pisuderi, Kristalopiyi, Deniscu, Clisura, Vlahoclisura, Meţovo (Aminciu), Anilion (Cheari „Locul unde apune soarele") Siracu, Veria, Horopani (Stenimahos), Samarina, Avdela, Perivoli, Meyali Livadi, Katerini, localităţi situate în Macedonia grecească, Epir (Pind) şi Tesalia. Au fost înregistraţi subiecţi din toate generaţiile de vorbitori, cu grade diferite de instruire şi de cunoaştere a limbii greceşti. A rezultat un corpus important de texte dialectale, din perspectivă sociolingvistică, care urmează să fie transcrise şi interpretate.

Studiul interferenţelor lingvistice la nivel balcanic este o temă de actualitate, dată fiind situaţia actuală din zona cercetată din Grecia, unde, alături de aromâni, există slavi macedoneni şi albanezi.

Interesul cercetării constă în relevarea modului în care dialectul aromân se conservă în mediu aloglot. Totodată, raportarea la dacoromână conduce la rezultate importante privind romanitatea nord- şi sud-dunăreană.

O preocupare lingvistică, în direcţia inaugurată de George Murnu, este identificarea unor cuvinte de origine aromână în graiurile greceşti din Grecia

* Această lucrare a fost realizată în cadrul proiectului „Valorificarea identităţilor culturale în procesele globale" ID 59758/2010 cofinanţat de Uniunea Europeană şi Guvernul României din Fondul Social European (FSE) prin Programul Operaţional Sectorial „Dezvoltarea Resurselor Umane" 2007–2013, contractul de finanţare nr. POSDRU/89/1.5/S/59758.

FD, XXXI, Bucureşti, 2012, p. 63–78

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

Nordică, fapt care evidenţiază importanţa românităţii în acest spaţiu. Exemplificăm cu termeni precum *arat* ‘plug’, *cupaĉi* ‘stejar’, cu derivatele *cupăĉină* şi *cupăĉar* şi cu toponimele existente şi astăzi *Discata* (< vb. *disic* ‘despic’ < lat. *dissecare*) şi *Carpenisi* (derivat de la *carpen* < lat. *carpinus*.)

După Moscopole, Epirul şi zona Pindului au rămas cea mai importantă zonă de concentrare demografică şi economică aromânească din sudul Balcanilor. Fiind protejat de terenul muntos, arealul şi-a păstrat caracterul aromânesc până în zilele noastre, supravieţuind unor centre mult mai dezvoltate precum Salonic (*Sărúnă*) sau Bitolia (în Macedonia). În perioada bizantină (sec. XII–XIV), zona era cunoscută sub numele de Vlahia Mare, ceea ce arată caracterul etnic preponderent românesc al regiunii.

De un pitoresc arhitectonic aparte sunt cele două mari localităţi aromâneşti, Siracu şi Meţovo (arom. *Aminciu*). Ele sunt importante pentru caracterul lor conservator, aici păstrându-se cuvinte latineşti, dispărute din restul aromânei.

Din bogatul material lexical ne-au atras atenţia câţiva termeni de origine latină păstraţi în zona *Siracu-Meţovo*, înlocuiţi în alte graiuri cu termeni împrumutaţi din slavă, greacă, albaneză. Toţi termenii sunt comuni cu cei din dacoromână.

floare

– *fl̥óare* (< lat. *flos, florem*) în Pind, faţă de *lilíĉe* (cf. alb. *lule* ‘floare’ + suf. *-íĉe*), *lulúdă* (< gr. *λουλούδι*), în restul aromânei;

pară

– *perŭ* (< lat. *pĭrus*) în Pind, faţă de *górţu* (cf. sl. *gora* ‘pădure’ + suf. *-(i)ţŭ*), *dárdă* (< alb. *dardhë*), în restul aromânei;

înţeleg

– *anţilég* (lat. *intelligere*) în Pind, faţă de termenii împrumutaţi din greacă: *akicăséscu* (< gr. *απεικάζω*) şi *dukéscu* (< gr. *δοκιμάζω*), în restul aromânei;

vindec

– *víndic$^{u}_{i}$* (< lat. *vindicare*) în Pind, faţă de *yitripséscu* (< gr. *ιατρεύω*), în restul aromânei;

cătuşă ‘pisică’

– *cătuşă* (< lat. *catta* + suf. *-uşă*): în Pind, faţă de *máţă* (cf. alb. *mace*), în restul aromânei.

Sunt interesante formele *ceapă* (< lat. *caepa*), *cer* (< lat. *caelum*), *îmi place* (< lat. *placere*) în care s-a păstrat africata *ĉ*, faţă de *ţ*, în restul aromânei. Precizez faptul că *place* l-am întâlnit într-un singur punct de anchetă, în localitatea Siracu[1].

[1] Cf. DDA 992, s.v. *plac*: „Acest verb e complet asimilat şi, în general, e înlocuit cu *arăséscu*” [< gr. αρέζω].

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

Tot numai aici e păstrat adverbul *amó* < lat. **eccum modo*, față de *tora* < τώρα, de origine grecească în celelalte graiuri ale aromânei. Locuitorii din Siracu ştiu că numai în graiul lor se păstrează aceste cuvinte, fapt recunoscut şi de locuitorii satelor învecinate. Aceste particularități conservatoare nu pot fi atribuite unei eventuale influențe culte din partea românei literare, căci în Siracu nu au existat şcoli româneşti.

O altă categorie o constituie termenii de origine latină păstrați numai în zona menționată, dar care au în celelalte graiuri termeni corespondenți de origine latină sau cu origine necunoscută, cum ar fi :

răcit (fig.)
– *frigurát* (derivat din *frig* < lat. *frigus*) în Pind, față de *arcurát* (derivat din *arcọáre* 'frig' < lat. **recor, -orem*), *arățít* (derivat din *aráțe* 'rece' < lat. *recens*) în restul aromânei;

mă culc
– *mi culcu* (< lat. *collocare*) în Pind, față de *mi bagu* (origine necunoscută), în restul aromânei;

apune (soarele)
– *apúni* (< lat. *apponere*) în Pind, față de *ascápită* (< lat. **excapitare*), în restul aromânei.

Am profitat de deplasarea în Balcani, pentru a efectua anchete şi în Albania, în localitățile Corcea, Pleasa, Moscopole, Drenova, Fier, Ducasi, Përmet. Textele analizate în studiul de față au fost înregistrate în localitățile Pleasa şi Fier.

Satul **Pleasa** a fost înființat la 1780 de către fărşeroții care părăsiseră satele Custreț, Jarcani şi Javalani, de teama autorităților otomane de acolo, şi este situat în munții de lângă oraşul albanez Korçë (*Curceauă* în dialectul aromân) din sudul Albaniei, lângă actuala graniță cu Grecia.

Fier este o localitate din Albania situată în apropierea Mării Adriatice. Numele aromânesc al localității este *Fearică* (< lat. *fîlix*, *filicem*). Numele provine de la planta folosită în regiunea respectivă la legarea parilor care susțineau colibele păstorilor (ferigile având în zona respectivă dimensiuni mari şi fibră foarte rezistentă).

În ceea ce priveşte unele aspecte etnografice din zonele cercetate, menționăm jocul *aruyucârii*, echivalentul căluşarilor. În localitatea aromânească Vlahoclisura, pe care am vizitat-o, acest joc se practică, în noaptea de Anul Nou, de către tineri îmbrăcați în port de soldați cu mască pe față. Semnificația este aceeaşi ca în cazul căluşarilor din spațiul dacoromân, aceea de ritual de trecere. În multe dintre localitățile vizitate se practică obiceiul Sânzienelor, numit în aromână *Taianí* (cu sensul de 'Sfântul Ion'). Candrea afirmă că în dacoromână termenul *Sânziene* provine din *Sanctus/a dies Johannis*. Semnificația magică este aceeaşi ca în spațiul dacoromânesc. Interesant este, aşa cum a arătat acad. Grigore Brâncuş[2], concordanța

[2] Brâncuş 1999:54. Vezi şi Vătăşescu 2009: 193–202.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

cu alb. *Shëngjiin*, termen preluat din lat. *Sanctus Johannes*. Cele două fapte etnografice, Sânzienele şi Căluşarii, evidenţiază o moştenire latină comună la românii noştri nord- şi sud-dunăreni, care, în cazul Sânzienelor se regăseşte la albanezi.

TEXTE DIALECTALE

grai fărşerot: F

[límba nǫ́stpă di cănd^{ų} apám^{ų} ĉilimáń]

[T1F]

că cu̯-aţiá límbi [k] aţá límbă u̯-avɖám^{ų} tu […] noi̯ ĉilimáńii̯[3] ţę̯-avę́m^{ų} cpăscútă[4] cu pap^{ų}[5] ş-cu dádă[6] u̯-avém^{ų} grítă límba[7] / límba nǫ́stpă[8] di cănd^{ų} apám^{ų}[9] ĉilimáń/ di cănd^{ų} aduḱím^{ų}[10] ţi zbupám^{ų}[11] // ş-míni[12] u̯-am^{ų} zbupắtă că míni avi̯ám^{ų}[13] pápu[14] acásă / avi̯ám^{ų} şi păpínţyi / ma avi̯ám^{ų} ş-pápu / ş-cu pápu

[3] *ĉilimáńii̯*, pl. *ĉilimán^{ų}* ‘copil’ < alb. *çilimi*. Reducerea diftongului *e̯a* la *a*, după [m], e întâlnită numai la grupul fărşeoţilor din Albania; [e̯a] nu se monoftonghează în graiul fărşeroţilor şópań (din localităţile Gramatícova, Fétiţa, Horopáni –azi Stenímahos–, Paticína, Sélia di Supră).

[4] *av̯ę́m^{ų} cpăscútă*, m.m.c.pf. vb. *crest^{ų}* ‘cresc’ este un timp perifrastic, format din auxiliarul *am^{ų}* la indicativ imperfect şi participiul verbului. Capidan 1932: 464 afirmă că originea mai-mult-ca-perfectului trebuie căutată în limbile balcanice (greaca, albaneza şi bulgara); vezi şi Saramandu 1969, Banfi 1985: 78, Nevaci 2006: 109 arată că este o tendinţă romanică, dezvoltată în context balcanic (cf. it. *avevo cantato*, fr. *avais chanté*, cat. *havia cantat*, sp. *habia cantado*, pg. *tinha cantado*) şi în dacoromâna veche. În latina târzie avem construcţii perifrastice echivalente cu mai-mult-ca-perfectul (ex. *quod comparatum habebat*). Din punct de vedere fonetic, notăm faptul că vibranta [*r*] se realizează ca [ρ] (r uvular) – specific vorbirii femeilor din grupul fărşeroţilor din Albania – ceea ce determină trecerea lui *i* la *ă* în silabă protonică.

[5] *pap^{ų}* ‘bunic’ < lat. *papppus*; cf. gr. *πάππος*.

[6] *dádă* ‘bunică’, cf. srb. *dada*, alb. *dadë*, tc. *dady*. DDA îl înregistrează cu sensul de ‘mamă’, păstrat în vorbirea fărşeroţilor *şópań*. Pentru sensul ‘bunică din partea tatălui’ se foloseşte termenul *múmă*, pentru sensul ‘bunică din partea mamei’, termenul *dádă*.

[7] *límba* [în text] ‘graiul natal’. În *u̯-avém^{ų} grítă límba* ‘[vorbisem] limba’: un tipar sintactic existent şi în limba română veche (ex. *O am aflat....* în ILR 1961: 263): complementul direct reluat exprimat prin pronume personal forma neaccentuată antepus verbului urmat de complementul direct [inanimat].

[8] *nǫ́stpă* ‘noastră’, [o̯a] se realizează ca [o̯] în graiul fărşeroţilor din Albania; [o̯a] nu se monoftoghează în graiul fărşeroţilor *şópań*.

[9] *apám^{ų}* faţă de *irám^{ų}* la fărşeroţii *şópań*, cu arii dialectale în interiorul graiului fărşerot.

[10] *aduḱím^{ų}*, prez. I. pl. a vb. *aduḱést^{ų}* ‘înţeleg’ <alb. *dukem*, cf. gr. *δοκειο ύμαι*.

[11] *zbupám^{ų}*, impf., I pl. a vb. *zburắst^{ų}* ‘vorbesc’ < *zbor^{ų}*; cf. dr. *sobor*.

[12] *míni* ‘eu’ < lat. **mene*. În graiul fărşeroţilor forma de nominativ este identică cu cea de acuzativ.

[13] *av̯ám^{ų}*, ind. impf., I pl. a vb. *am^{ų}* ‘am’. În ceea ce priveşte diftongul *e̯a*, am notat rostirea lui ca *i̯a*, fenomen nesemnalat până în prezent la fărşeroţii plisoţi, nici la cei stabiliţi în Dobrogea, ceea ce ne face să considerăm că este vorba de o evoluţie recentă.

[14] *míni av̯ám^{ų} pápu acásă* ‘eu îl aveam pe bunicul acasă’ cu obiectul direct exprimat prin substantiv articulat neprecedat de prepoziţia *pe* şi nereluat prin formă pronominală atonă, construcţie frecventă în textele de limbă română din secolul al XVI-lea (ex. *ĉere se omorĕscă elu*, Rosetti 1986: 522).

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

detu̯rimişt̚i[15] u zbupám vlă̓hica[16] / ose[17] rămänę́şte ţi cumu̯ ḑăţému̯[18] noi̯ rămă̓ńi[19] / şă ş-nafǫ́pă cănduu̯ zbupámu̯ nafǫ́pă noi̯ avi̯ámu̯ únă θécsi [nuc e di si iθónă][20] avi̯ámu̯ únă θécsi áltă cu límba / cu límba ţi zbupám u̯ / apvanicá[21]/ şâ n-aduḱámu̯ /şâ míni di fumę́y[22]a nǫ́stpă / míni mi̯-aduḱéstu̯ ma múɬtă[23] di θécsi / θécsi áli .. áli[24] [k] alu̯ zbópopu̯[25] / şâ u̯-avę́mu̯ zbupä́tă múltă límba[26] / ş-míni nu u̯-amu̯ agârşę́tă ş-nu pǫ́ti s-u̯-agârşéstu̯[27] útă bána[28] / ş-fîcópu[29] a ńeu̯ cănduu̯ apá ma ńicu̯

[15] *detu̯rimişt̚i* ‘obligatoriu’, adv. < alb. *detyrimisht.*

[16] *vlăhica* ‘aromână’. Numele *vlah* este de origine celtică şi a fost introdus în Balcani pe cale slavă (cf. Capidan 1942: 146). Termenul *vlah* denumind o populaţie românească (probabil aromânească) apare în secolul al XI-lea la istoriograful Kedrenos şi se referă la un eveniment petrecut în anul 976. E atestat apoi în *Strategiconul* lui Kekaumenos (secolul al XII-lea) şi menţionează prezenţa unei populaţii româneşti în Balcani încă din secolul al X-lea cf. Caragiu-Marioţeanu 1975: 217. *Vlah / valah* constituie aşa cum afirmă Vasile Arvinte (1979: 346) „o probă de necontestat cu privire la modul în care s-a reflectat în conştiinţa altor comunităţi lingvistice europene, într-o epocă mai veche, ideea romanităţii românilor, a apartenenţei lor şi a limbii lor la familia limbilor şi popoarelor romanice”. De asemenea, termenul ilustrează continuitatea de receptare prin scris, a unei tradiţii legate de romanitatea valahilor din sudul Dunării.

[17] *ose* ‘sau’ < alb. *ose*.

[18] *ḑăţém* ‘zicem’. În inventarul consonantic al aromânei (cu excepţia grupului din Gopeş şi Mulovişte) apare fonemul [ḑ] (care există încă în Banat şi Moldova).

[19] Dintre toate grupurile de aromâni, fărşeroţii sunt singurii care îşi păstrează numele etnic „cu o pronunţare mai apropiată de numele comun al tuturor românilor’ – afirma Theodor Capidan (1942: 146). – spunându-şi ‘rămă̓ń’ (sg. *rămă̓nu̯*), fără proteza lui *a*, dar cu un *r* iniţial pronunţat ceva mai apăsat”.

[20] *únă θécsi [nuc e di si iθónă]* ‘un accent [nu ştiu cum i se spune]’ < alb. *theks* ‘accent’.

[21] *apvanicá* ‘albaneză’ < gr. *αρβανιτικά.*

[22] *fumę́y*, pl., *fumę́yă* ‘copilul, copiii dintr-o familie’ < lat. *familia.* Pentru sens, comp. alb. *fëmijë* ‘copil’, din latină, cu deosebirea că, în timp ce în aromână prin *fumę́y* înţelegem ‘totalitatea copiilor dintr-o familie’, în albaneză sensul include şi părinţii ‘membrii familiei’.

[23] *ma múɬtă* ‘mai bine’. În albaneză, forma *mirë* poate fi atât adverb, cu sensul de ‘bine’, dar şi adjectiv cu formele *i mirë***,** *e mirë* , cu sensul ’bun, bună’; *ma múɬtă* e calc după albaneză, vorbitoarea folosind în loc de *gíni*, *múɬtă* cu *ɬ* (*l* velar) ca în graiul grabovean (datorită influenţei albanezei), neînregistrat la fărşeroţii şópań.

[24] *ali [k] alu̯:* Capidan (1932: 393) *ali* < lat. *illae* care s-a contopit cu prepoziţia *ad* (< lat). În dialectul aromân articolul hotărât proclitic apare la nume de persoană (inclusiv nume de animale, plante şi obiecte personificate). Se foloseşte numai la genitiv-dativ singular şi are forme diferite de masculin şi feminin.: *alu̯, áli.*

[25] *zbópopu̯,* genitiv pl. *zbopu̯* ‘cuvânt’< vsl. *sŭborŭ.*

[26] *şâ u̯-avę́mu̯ **zbupä́tă múltă** límba*, calc după alb. *dhe kemi folur shumë gjuhën*.

[27] *agârşéstu̯* ‘uit’ < sl. *grĕšiti.* O particularitate a aromânilor *plisoţ* din Albania este forma de ind. prez. pers. 1 sg şi 3 pl. *-estu̯* la verbele de conj. a IV-a slabă în *-escu̯.* agârşéstu̯ faţă de agârşéscu̯ ‘uit’ la ceilalţi fărşeroţi, creată prin analogie cu forma de pers. a II-a sg.: *agârşéşti.*

[28] *bana*, s. art. ‘viaţa’. DDA pune sub semnul întrebării originea directă din albanezul *banë*, care în albaneză (învechit) semnifică ‘locuinţă, colibă ciobănească’. În albaneză există verbul *banoj* cu sensul ‘a locui, a vieţui’ de la care, probabil, pe teren aromânesc, s-a realizat un derivat regresiv *bană* cu sensul ‘viaţa’. (Vezi şi Brâncuş 1999).

[29] *fîcópu* ‘băiatul’ < lat. **fetiolus.* Sistemul de articulare din graiul fărşerot, pornind de la un prototip comun cu dacoromâna: *fîcórulu* a evoluat la *fîcórulu, fîcórlu* > *fîcórɣu* > *fîcórɣu* şi apoi la *fîcóru*, în timp ce în dacoromână s-a ajuns la *feţcóru* prin evoluţia: *feţcórulu* > *feţcórul* > *feţcóru*. La

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

avi̯á dádă ş-papᵘ̯ ş-cu păpínțyi[30] a ńei̯[31] zbuṕá multᵘ̯ gîni[32] / ma[33] dicápa[34] eyi mupípă fîcópu nu u zbuṕá / u̯-avi̯á ca ... ca cu sicléti[35] s-u zbuṕá / vétăm[36] zburá nafo̯ápă cu sóț̦ăl'[37] / d-apói̯a u nviț̦ắ *italízşti* / nviț̦ắ *anglízşti* / nviț̦ắ *frăngízşti* / ş-nu că nu u̯-aduḱé̦şti / u̯-aduḱé̦şti multᵘ̯ búnă / ş-ári[38] zbó̦ră ț̦i li d̦ắț̦i multᵘ̯ búni / ma căndᵘ̯ apá ńicᵘ̯ zbuṕá multᵘ̯ ... multᵘ̯ búnă/ u zbuṕá ca míni / tópa nu u zbupắşte / ş-noi̯ tópa[39] căndᵘ̯ avi̯ámᵘ̯ păpínț̦ăyi /apámᵘ̯ ca detürit[40] ta s-u zbupắmᵘ̯ mult búnă límba / tópa u̯-avémᵘ̯ ałăsátă niḣámă[41] / cu tútă aț̦á[42] límba ț̦i-i nviț̦átă di cu ńicᵘ̯ nu s-agârşé̦şti puté[43] // tópa să spunᵘ̯ ti[44] lucpᵘ̯[45] // míni estᵘ̯[46] măptátă / amᵘ̯ un fîcópᵘ̯ / tópa s-fáț̦i di ǵín̦ǵiț̦[47] ań / bă̯pbátu é̦sti *mecaníc*ᵘ̯ / ári lucpátă la únă fabrícă ț̦i fă̯ț̦i̯á păppóḍ[48] / dicápa s-fé̦ț̦ipă d-apói̯a *privatizími* / noi̯ avémᵘ̯ lu̯átă dáu-tpe *maḱíni*[49] / ş-avé̦mᵘ̯ zdăfáptă[50] un lucpᵘ̯ de̯-anóstᵘ̯[51] / lucpámᵘ̯ dól'i: băpbátu ş-míni // elᵘ̯

cele două stadii identice (din fărşerotă şi dacoromâna vorbită) s-a ajuns pe căi diferite (Caragiu-Marioţeanu 1968: 163–169).

[30] *păpínțyi*, s. pl. 'părinții'. Trecerea lui [l'] la [y], schimbare recentă semnalată parțial în graiul grămostean, am înregistrat-o pentru prima dată şi în graiul fărşeroților plisoți din Albania: *fumé̦ya* 'copiii, frații', *păpínțyi* 'părinții' *eyi* 'ei' pentru *fumél'a* 'copiii, frații', *păpínț̦l'i* 'părinții', *el'i* 'ei' la ceilalți aromâni.

[31] *a ńei̯* 'ai mei', formă specifică la fărşeroții din Albania cu palatalizarea labialelor, diferită de forma *a mel'*, proprie fărşeroților şópań.

[32] *zbuṕá multᵘ̯ gîni* 'vorbea foarte bine', formă de superlativ absolut formată cu adverbul *multᵘ̯* (+ adverb) ca în limbile romanice it. şi sp. şi ca în toate limbile balcanice (bg. *mnogo*; alb. *shumë*, gr. *πολή*)

[33] ma 'dar', conjuncție < it. *ma*; cf gr μά, alb. *ma.*

[34] *dicápa*, adv. 'după ce' < *di* + *cara* (< *că era*).

[35] *sicléti* 'greutate, efort' < tc. *syqlet*, alb. *siklet.*

[36] *vétăm* 'doar că' < alb. *vetëm.*

[37] *sóț̦ăl'*, s. pl. de la *soț̦ᵘ̯* 'prieten' < lat. *socius.*

[38] *ari*, vb., III sg, impers. 'există'.

[39] *tópa* 'acum' < gr. *τώρα.*

[40] *detürit* 'datorie' < alb. *detyrë.*

[41] *niḣámă* 'puțin ' < lat. *infima.*

[42] *cu tútă aț̦á*, loc. conj. 'cu toate astea'.

[43] *puté*, adv. 'niciodată' < gr. *Ποτέ.*

[44] *ti*, prep. 'pentru; despre' < lat. *intra.*

[45] *lucpᵘ̯* 'lucru, serviciu' cu [ᵘ̯]după grupul „muta cum liquida".

[46] *estᵘ̯* 'sunt'. Formă de ind prez., I sg. specifică graiului fărşeroților din Albania, față de *éscu* în graiul grămostean sau *ĺíu̯* în graiul fărşeroților şópań.

[47] *ǵín̦ǵiț̦* 'douăzeci' < lat. *viginti*. Spre deosebire de dacoromână, aromâna – şi implicit graiul fărşerot – a conservat lat. *viginti* sub forma *ǵínǵiț̦* 'douăzeci'.

[48] *păppóḍ*, s. pl. de la *păppóde* 'ciorap' < gr. *περιπόδιον.*

[49] Notăm prezența unor împrumuturi ca *mecaníc*ᵘ̯*, fabrícă maḱíni mecaníḱili, iconomii̯* < alb. *mekanik, makinë, mekaniku, ekonomi*.

[50] *zdăfáptă* 'desfăcută' (participiu de la *zdifast*ᵘ̯) cu metateză de la *disfác*ᵘ̯ în restul aromânei.

[51] *anóstᵘ̯*, pron. pos. 'al nostru', formă specifică graiului fărşerot.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

lucρáḍă ş-dipᵘ̯[52] la aţéli *mecaníḱili* că míni nu li şti ahə̃ntᵘ̯[53] ma ɬu̯-aĝútᵘ̯ ş-míni / avémᵘ̯ zdăfáptᵘ̯ aístᵘ̯[54] lucρᵘ̯ / avémᵘ̯ vắρă[55] ḍáţi ań ţi lucρắmᵘ̯ / ş-ḧimᵘ̯[56] ǵíni / avémᵘ̯ sculátă niḧámᵘ̯ di iconomiíi̯ / ş-ţi să-ţ ḍăcᵘ̯ altţivá //

[Vasilca‿ alᵘ̯ Pitᵘ̯, Pleasa, 48 de ani]

úr̄sa ş̡-cu ur̄sǫ́ńyi̯-aţéi̯ ńíţyă

[T2 F]

ar̄á[57] unǫ́r̄ă[58] únə̄ fi̯átă[59] ńícă // nu ar̄á fi̯átă búnă // ş̡-máma [k] ş̡-nu̯-avḍá[60] máma ş̡-táti // íya plănḍá[61] tótăna[62] / nu stăţe̯á bun[63] ‿ acásă…// ş-aşé / únə̄ ḍúu̯ă...áta[64] ş-táti alăsár̄ă úş̡a zdifáptă[65] // fi̯áta fuḍí […] // ei̯-y[66] ḍắsîr̄ă[67]

“nu eş́[68] nafǫ́r̄ă / stă nuntρᵘ̯[69]‿acásă…”// fi̯áta nu-i̯ avḍắ / ca tótăna / ş̡-fuḍí di n-cásă // imnắ[70] / imnắ / imnắ / ş̡…cắndă …víni nǫ́apt'a[71] // ar̄á tu pə̄dúri// nu̯-ar̄á

---

[52] *dip* ᵘ̯, adv ‘chiar la’ < tc. *dib*.

[53] *ahə̃nt* ᵘ̯, adv. ‘atât’ < lat. *eccu-tantus*, cu *ə̃* (*ă* nazal) specific fărşeroţilor *plisoţ*.

[54] *aíst* ᵘ̯, pron. dem. de apropiere, masc. sg., ‘acesta’, formă specifică la fărşeroţi, faţă de *aéstu*, sau *aţéstu*, în alte graiuri.

[55] *vắpă*, adj. nehot. ‘vreo’ < lat. *vere unus*.

[56] *ḧim* ᵘ̯, ind. prez, I, pl. de la *ḧiu̯* ‘sunt’ < lat. *fio, fieri* + *sum* (DDA).

[57] *ará*, imperfect, pers. a 3-a sg. faţă de *irá* la ceilalţi fărşeroţi, evoluţie recentă la fărşeroţii *plisoţ* din Albania.

[58] *unǫ́r̄ă* ‘odată’, cu ǫa > ǫ.

[59] *fi̯ată* ‘fată’, cu ǫ̯a > i̯a; ę̯a> ę, i̯a în graiul fărşeroţilor plisoţi.

[60] *avḍá* ‘auzea’, III sg., cu *au̯* > *av*. Sensul din text este ‘ascult (de cineva)’; calc după albaneză *dë gjoj* are al treilea sens ‘a asculta de părinţi’.

[61] *plănḍá*, ‘plângea’, III sg. cu *ĝ* > *ḍ*. Acestui [ḍ] îi corespunde [ĝ] în dacoromână. În *plănḍá*, ǫ̯a > *a*, după [ḍ], cu trecerea de la conjugarea a II-a la conjugarea I.

[62] *tótăna* ‘totdeauna’ < *tot* + *una,* cf. dr. *totúnă.*

[63] *bun* ‘bine’.

[64] *áta* ‘mama’; cf. alb. *atë* ‘tată’, pl. ‘părinţi’. Termenul este folosit ca modalitate de adresare pentru mamă, după venirea aromânilor fărşeroţi în România (1925), neexistând în graiul acestora, fiind, prin urmare, un împrumut recent la fărşeroţii din Albania.

[65] *zdifáptă* ‘desfăcută’, participiul vb. *zdifast* ᵘ̯de la *disfác* ᵘ̯ cu metateză.

[66] *-y*, formă neaccentuată de pronume personal, pers. a III-a, sg. *îl′* cu *l′* > y.

[67] O trăsătură a graiului fărşeroţilor din Albania este vibranta |*r*| realizată atât ca [r] (apical), cât şi ca [r̄] [r velar] sau [ρ] (r uvular).

[68] *eş́* ‘ieşi’, imperativ, II, sg., fără preiotare, fapt specific dialectului aromân.

[69] În fonetismul *nuntρ* ᵘ̯ vibranta |*r*| se realizează atât ca [ρ] (r uvular) (vezi nota 11).

[70] *imnắ*, perf. simplu, III sg. ‘merse’ < lat. *in-mĭno* < lat. *ambulare* (DDA).

[71] Deşi în graiul fărşeroţilor *plisoţ* vorbit astăzi în Albania, diftongul ǫ̯a se realizează ca ǫ: *unǫ́r̄ă* ‘odată’, surprinzător, am notat rostiri cu diftingul ǫ̯a: *nǫ́apta,* în variaţie liberă cu ǫ. Rostirile cu ǫ̯a nu au fost semnalate până în prezent la fărşeroţii din Albania; este posibil să fie vorba de un

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

niki[72] un‿om / nu-arắ ni ki … [k] nu vîdeái[73] ţăvá tu păḑúri // tărcúră áńyă // mä-sa ś-tátă-su u căftá /ma nu…aflá-y ţăvá[74] // únă ḑúu̯ă…/ [ε] u-aveám agărşátă[75] niśámă[76] // bărbátu-aflắ fiáta tu păḑúri…/ cu úrsa[77] ś-cu urśóńyi[78]-aţéi ńíţyă[79] // u ło[80] / u dúsi tu hóri[81] // víniră toţ[82] / u videá // íia …[ε] nu-arắ ca un‿om / mă[83]‿arắ ca únă úrsă tóra[84] // víniră ś-prínţăy a ey // u văḑúră / ś-ma năpói[85] u căn̆ăscúră[86] că çirá feátă‿a lor(u) // u lóră / u nvăscúră / u láră[87] ś-u fţiră ca om(u) // […] j‿deastúmţăna[88] nu plănḑeám(u) //

[Muşa Esmeralda, 26 ani]
[Fier (= arom. Feárică), Albania]

---

arhaism sau de o evoluţie recentă, o revenire la rostirea cu *oa*, sub influenţa fărşeroţilor şopani, care l-au păstrat pe *oa*.

[72] Adjectiv pronominal negativ *nik* ‘nici’, în loc de *niţi,* forma aşteptată, probabil sub influenţa foneticii limbii albaneze, în care întâlnim forma de pronume demonstrativ de apropiere, *ky.*

[73] Labilizarea lui [i] neaccentuat (provenit din [e] neaccentuat), ca în dacoromână, reprezintă o particularitate a fărşeroţilor din Albania: *vîdeái* ‘vedeai’, pentru *videái* la fărşeroţii *şopań* şi la ceilalţi aromâni.

[74] *ţăvá* ‘nimic’ pentru *ţiva*.

[75] Pentru *aveám agărşátă* ‘uitasem’, semnalăm trecerea verbului de la conjugarea a III-a la conjugarea I.

[76] În fonetismul *niśámă* ‘puţin ’ < lat. *infima*, observăm un stadiu al palatalizării finale: *f*> *ń* şi apoi *ń* > *ś*.

[77] *urśa*, s. f. ‘ursoaică’.

[78] *urśóńy* ‘pui de urs’ pentru *ursópi* la ceilalţi fărşeroţi.

[79] *ńíţyă* ‘cei mici’ pentru *ńíţăl*, observăm trecerea lui [l] la [y].

[80] În fonetismul *ło* semnalăm un *ł* (*l* velar) ca în graiul grabovean (datorită influenţei albanezei). Acest *ł* (*l* velar) nu apare în graiul fărşeroţilor sopani.

[81] *hóră* , pl. ‘sate’ < gr. *χώρα* cu *oa* > *o*..

[82] Forma de pronume nehotărât *toţ* ‘toţi’ este ca în dacoromână şi nu ca în restul aromânei cu închiderea lui *o* la *u.* Această formă este specifică fărşeroţilor din Albania.

[83] *mă* ‘dar; conjuncţie’ < it. *ma*; cf gr μά, alb. *ma.*

[84] *tóra* ‘acum’ < gr. *τώρα.*

[85] *ma năpói* ‘apoi, dup aceea’ < lat. *id-ad-post.* Sensul din text [apoi, dup aceea] apare doar la fărşeroţi, la ceillaţi aromâni *năpói* semnifică ‘înapoi’. De asemenea, un alt sens este acela de ‘din nou’, întâlnit doar la fărşeroţi. Ceilalţi aromâni folosesc *iara*; la fărşeroţi, acesta se confundă cu termenul care desemnează noţiunea de ‘iarnă’ prin reducerea lui *rn* la *r*. Această omonimie „insuportabilă” a determinat eliminarea adverbului *iára* şi înlocuirea lui cu *năpói*.

[86] *căn̆ăscúră* ‘cunoscură’, perf. simplu al vb. *cunósc u*, pentru *cunuscúră,* în restul dialectului şi în dacoromână. Trecerea lui |*u*| neaccentuat la |*ă*| se produce în cuvinte moştenite şi în împrumuturi, prin asimilare sau disimilare după alveolară (*s*), velare (*c, g,ɣ*), lichide (*r, l*) (în silabă protonică şi postonică).

[87] *láră*, perf. simplu al vb. *lau* ‘spăl’ < lat. *lavare.* Termenul există şi în dacoromână, în graiurile de nord-vest, cu precădere la prezent şi participiu (*lăut*).

[88] *astúmţăna* ‘atunci’ pentru *astúmţina* cu *i* > *ă* în silabă posttonică.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

grai pindean: P

[noi̯ ao̯á Amínĉu][89]

[T1P]

noi̯ ao̯á[90] Amínĉu[91] avę́amu̯ do̯áu táxi[92] di o̯ámiń/ avę́amu[93] víńiṭ'i ṭi bâgá ðímtă[94] di ðímtu di aðímtu [aðímtu cl'imáṭ[95] voi̯ / noi̯ cl'imắmu ðímtâ] ṭi erá fáptâ tu luláke[96] ş-lo̯a úně culo̯áre aşâ vínitâ, muşátă[97], arhundiḱáscă ş-ato̯á u bâgá[98] zanaĉáḑl'i[99] / u bâgá émburl'i[100] / u bâgá o̯ámińil'i di nviṭătúră / dáscal'i aṭél'[101] /şî[102] avę́amu şî álgiil'i / álgiil' erá picurárl'i / gréṭl'i vínirâ nâ o̯ără[103] ş-ḑâsirâ că amînĉáńl'i bâgără lái[104] ðímtă cắndu si [k] i̯-aputrusírâ[105] túrṭil' / aéstâ e̯ásti ună mări minĉúnă /

[89] Textul relatează venirea unui grup de fărşeroți în oraşul *Aminciu*, şi, probabil, de accea, se regăsesc particularități ale graiului fărşerot în vorbirea pindenilor din această localitate (vezi *infra*).

[90] *ao̯á*, adv. 'aici' < lat. *ad-hac.*

[91] *Amínĉu* (aromână*: Aminciu,* grec*: Μέτσοβο*).

[92] *táxi*, s. pl. de la *táxe* 'clasă' < gr. *τάξις.*

[93] *avę́amu*. În graiul pindean vorbit în Aminciu, u plenison este ocurent si după o consoană (inclusiv *m*), spre deosebire de restul dialectului aromân unde înregistrăm [u̯] *u* ca vocală scurtă finală.

[94] *ðímtă*, s, 'dimie, postav de lână' < gr. *ðίμιτον*; *aðímtă* cu protează în celelalte graiuri.

[95] *cl'imáṭ*, ind. prez, 2, pl. de la *cl'emu̯* 'chem, numesc' < lat. clamare. Observăm lipsa protezei lui *a*.

[96] *luláke* 'liliachiu' < gr. *λουλάκι.*

[97] *muşátă*, adj.'frumoasă' < lat * (in)*formusiatus*., formă care în dacoromână a dat *înfrumuşa* (CDDE 2003; DER).

[98] *ş-ato̯á u bâgá zanaĉáḑl'i* 'şi pe aceea o purtau meşteşugarii'. Verbul *bagu̯* (cf. şi *βάζω*, alb. *vë*, *bg. klavamŭ*, tc. *qonmaq*, dr.*băga*), indicativ imperfect, III pl. (*bâgámu̯*) cu omonimia III-a singular = a III-a pl. Astfel, imperfectul în aromână prezintă două serii de omonimii: I sg. = I pl. : *bâgámu̯*; a III-a sg. = a III-a pl.: *bâgá* (forma este etimologică în dialectul aromân).

[99] *zanaĉáḑl'i*, s. pl. art. de la *zanaĉáḑ* < *zănáti* < tc. *sanat* cu desinența de plural: [*-(e̯)áḑ*] la substantivele *masculine*. Desinența de plural în discuție vine din greacă [*-άδες*], iar substantivele cărora li se adaugă la plural sunt împrumuturi relativ recente din greacă şi turcă: [*ắ*]: [*-áḑ*]: *amirắ*: *amiráḑ*, *căsăbắ*: *căsăbáḑ*, *părắ*: *paráḑ*, *udắ*: *udáḑ.*

[100] *émburl'i*, s. m. pl. art. de la *émbur*'negustor' < gr. *έμπορος.* Adaptarea împrumutului din greacă s-a realizat prin articularea cu art. hot. enclitic *l'*, ca în graiul grămostean; în graiul fărşerot, grupul *rl* s-a redus la *r*, probabil înintea fazei de palatalizare a lui *l*, deoarece în graiul *fărşerot* forma articulată definit la masculin este *émburi* (grupul *rl'* nu se putea reduce la *r*) .

[101] Forma *aṭél'* păstrează pe *l'* etimologic care în dacoromână a evoluat la *i*.

[102] *şî*, conj. coord. cu *ş* dur.

[103] *nâ o̯ără* 'odată' < lat. *una hora.*

[104] *lái*, adj. fem. 'neagră', *lai̯u̯*, masc < lat. **lajus.* Termenul se găseşte dialectal şi în dacoromână.

[105] *aputrusírâ*, ind. perf. s., 3 pl. de la *aputruséscu* 'a năvăli' < gr. *πετρόνω*. Forma cea mai răspândită este *apitruséscu.* În graiul pindean, la fel ca in graiul fărşerot, înregistrăm labializarea lui |*i*| neaccentuat.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

ună mári minĉúnă [...] că avẹ́á lọátă aminĉáńľi privilénǵi di la túrţiľ /câ i̯-alâsárâ din ĝugu̯[106] di trâcúrâ[107] ş-nu i̯-alâsárâ ma i̯-aĝutárâ s-treạ́câ prin ĝúgu că ma naínte acâţáră[108] Sârúna[109] ş-Iánina din Constantinópoli / ş-atúmţẹalẹa aminĉáńľi, minĉáńi l-aĝutárâ şî lọáră privilénǵi / cum ḑâţéţ câ bâgáră lái /aéste sắntu[110] / tr-aéstâ ţi ḑăsítu̯ ti Moscópole / aţẹ́ali sắntu minĉúni /şî erá greu̯ căndu̯ unâ fẹátă vínitâ sâ mârtá la alǵi s-duţẹá la picurári // próta fẹátă dẹ-aọa dẹ-Amínĉu ţi s-dúsi la picurári erá Táma ‿alu̯ Aprázi / eu̯ ámu *contrátlu* a ľei̯ / ş-atúmţẹalẹa işâ[111] un cắnticu ţi vínitľi táha[112] s-alâvdá[113] câ únă fẹátă álbă lâ víni-n cásâ ş-ţẹa[114]: „ǵizărínă[115] – câ erá ǵizáră / erá di la oi̯ / erá di la casu̯ – ǵizărínă grásă ţi nâ víni-n cásă” / cântá ánda[116] ỷineạ́[117] nveạ́sta[118] / c-aşé nu îlu̯ arúcă văru̯ zbor lái̯u / câ víniţľi / că aţéľ adrá[119] atúmţẹa hâlvắ aọá Amínĉu / erá zanaĉáḑ / adrá hâlvắ / aţéá vindẹ́á aọá / vindẹ́á ş-tu họárâ / vindẹ́á şâ ... /ş-erá víniţ / şâ cum / móre/ voi̯ halvaĝáḑľi vâ ncuscrátu cu picurárľi / móre/ şâ nắsă[120] dẹ-apóẹa cântá „ǵizărínâ grásâ ţi nâ víni-n cásâ” //

[Ġórỷi alu̯ Platári 76 ani; Meţovo, Grecia]

---

[106] *ĝugu̯* < lat. *jugum* cu [ĝ] păstrat în aromână (ca în unele graiuri dacoromâne din Moldova), în cuvinte de origine latină care cuprindeau lat. ***iot*** + [o], [u]: *ĝoc, ĝoi, ĝone, ĝudic*, *ĝugu̯*.

[107] *trâcúrâ*, perf. s. al vb. *trecu̯* ‘trec’ cui *i* la *î* în silabă neaccentuată ca în graiul fărşerot.

[108] *acâţáră*, perf. s. al vb. *acáţu̯* ‘ocup, iau în stăpânire’ < lat. **accaptiare.*

[109] *Sârúna* este numele aromânesc al oraşului Salonic. Trecerea lui *l* intervocalic la r este un argument pentru vechimea aromânilor în regiune.

[110] *sắntu*, ind. prez. 3. pl de la *ĺiu̯* ‘sunt’. Forma este identică cu cea a fărşeroţilor, în restul graiurilor este *suntu*, cu *u* păstrat probabil din latină.

[111] *işâ*, ind. imperf, 3 sg. de la *i̯esu̯* ‘ies’ cu lui *i* la *î*.

[112] *táha,* adv. ‘cică’ < gr. *τάχα*.

[113] *alâvdá,* imperf, III p. al vb. *alávdu* ‘laud’ < lat. *laudo, -are.* Ca inovaţie, semnalăm consonantizarea lui *u* înainte de labiale în cuvintele moştenite din latină. Fenomenul e prezent şi în limba albaneză.

[114] *ţẹa* (*ḑâţẹá*), ind. imperf, 3 sg. de la ‘*ḑăcu̯* cu haplologie, proprie graiului pindean.

[115] *ǵizărínă* ‘femeie cere prepară *ǵíza* (un tip de brânză asemănător urdei)’ < *ǵízã* < alb.*gizë* (cf. Brâncuş 2003).

[116] *ánda*, adv. ‘ca şi cum’ < gr. *άνδα*.

[117] *ỷineạ́,* imperf, III sg. al vb. *ỷinu̯* ‘vin’cu palatalizarea lui *n* < lat. *venire.*

[118] *nveạ́sta*, s. art. ‘nora cea tânără’ < sl. *nĕvesta.*

[119] *adrá*, ind. imperf, 3 pl. de la *adáru̯* (< DDA propune ca etimologie *ad arare*). Observăm sincopa la verbul *adrá* pentru *adârá* (sincoparea este specifică vorbirii pindenilor şi grămostenilor; apare foarte rar la fărşeroţi).

[120] *nắsă*, pron pers., 3 fem. ‘ea’, formă specifică graiului fărşeroţilor din Albania.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

[múta ş-bímsa]
[T2 P]

múta erá ca un udắ[121] ńicu ş-bímsa[122] éra ca un‿udắ máre[123] ţi bâgám‿acló[124] sínduḱ[125] mărį̆ cu stráńi[126] núntru cu lúcări dę̆-acşí[127] cu fluríį̆[128] cu̯-árme cu pále[129] / túte le băgám acló/ şâ cắnd vrę̆amu[130] s-intrămu năúntru spărḑę̆ámu / vécl'il'[131] pitrâţę̆á[132] mul'érli[133] la panăγ́íre[134] ḑuu̯á ţę̆a[135] tę̆a[136] s-nu vę̆ádă/ „aįde voį̆ tóra va[137] -s

[121] *udắ* s. m. 'odaie' < tc. *oda*. În dialectul aromân *udắ* este un împrumut direct, în timp ce în dacoromână *odáįe* este împrumutat prin filieră sârbă sau bulgară (bg., sb. *odaja*). În dacoromână *odáįe* păstrează genul tc. *oda*, în timp ce în aromână trece la masculin, alături de alte împrumuturi din turcă cu acentul pe ultima silabă (ex. *un café*, *un băclăvắ, un pâră*).

[122] *bímsa*, s.f. art. 'pivniţa' < vsl. *pivnica.* DDA atestă forma *bimţa.*

[123] *máre*, adj. 'mare': *e* în poziţie finală neaccentuată nu se închide la *i* (la fel ca în graiul fărşeroţilor din Albania); vezi şi *túte* 'toate', *árme* 'arme', *pále* 'săbii'.

[124] *acló*, adv. 'acolo' < lat. *eccum-illoc*, formă specifică graiului pindean şi a celui grămostean , faţă de *acó*, în graiul fărşeot.

[125] *síndúḱ*, s. f. pl. de la *sindúkă* 'ladă' < tc. *sandouka. Síndúḱa* era lada de zestre, apoi devenea lada în care erau ţinute hainele de sărbătoare şi, apoi, hainele de înmormântare. Tot aici erau ţinute şi valorile.

[126] *stráńi*, s.n., pl. de la *strań̯u̯* 'strai, haină'. DER afirmă că etimologia *strań̯u̯* în aromână ar putea fi diferită de cea a cuvântului *stráįe* din dr (<slov. *srajca* „îmbrăcăminte", din sl. *sraka, sračica*), şi propune ca etimologie: sl., cf. sb. *tranja, tralje* „zdrenţe". DDA îl înregistrează cu etimologie necunoscută.

[127] *acşí*, adv. 'aşa'< lat. *ac-sic* este un fonetism specific graiului pindean (faţă de *aşé*, *aşéţi* în graiul fărşerot sau *aşí* la grămosteni).

[128] *fluríį̆*, s.f. pl. de la *fluríe* 'monedă de aur', cf. gr. *φλωρί*, alb.*flori.* Închiderea lui *o* la *u* arată adaptarea împrumutului la sistemul fonetic al aromânei.

[129] *pále*, s. f. pl. de la *pálă* 'sabie' < bg. *pala*, tc. *pala* (Şăineanu, II, 230;), cf. ngr. πάλα, alb. *palë*, bg. *pala.* Vezi şi dr. *pálă* 'iatagan, hanger'.

[130] *vrę̆amu*, imperf. I pl. al vb. *voį̆* 'vreau' cu *u* plenison ocurent în graiul din Aminciu după o consoană şi chiar după sonanta *m* (în celelalte graiuri ale dialectului aromân apare în aceleaşi condiţii fonetice *u scurt final*).

[131] *vécl'il'*, adj. m. pl. de la *vecl'u̯*, aici cu sensul 'bătrân' < lat. *vĕclus* (formă populară în loc de *vĕtŭlus*); *vécl'il'* are atât sensul 'bătrân', cât şi 'vechi', la fel ca în greacă *παλιά* şi în albaneză *i vjetër*.

[132] *pitrâţę̆á*, imperf. III pl. al vb. *pitrécu̯* 'trimit' < lat. *per-trajicere*.

[133] *mul'érli*, s. p. art. de la *mul'ári* < lat. *mulier* conservă un stadiu mai vechi în evoluţia lat. [l], + iot, în timp ce în dacoromână a evoluat la *i*: *muįére.*

[134] *panăγ́íre* 'sărbătoare patronală' < gr *παναγύρος*, cf. alb. *panajir*, tc. *panaiyr.* În continuare, substantivul împrumutat di greacă este folosit de subiect în forma adaptată cu articol hotărât enclitic, specific formei de masculin *–lu*: *panăγ́írlu*. Articularea se realizează ca în graiul grămostean, cu sincopa lui *-u* < *panăγ́írulu.*

[135] *tę̆a*, conj subord. 'ca să', cf. gr. *διά*, alb. *për të*, it. *tra.*

[136] *ţę̆a*, pron. dem. f. sg. 'aceea' < lat. *ecce*-illa* cu afereza lui *a*.

[137] *va*, prez. impers. III sg. 'trebuie' de la *voį̆* < lat. *volere* folosit cu sensul 'trebuie' la fel ca în graiul fărşerot, în timp ce în graiul grămostean se utilizează *lipsę̆áşti.*

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

vâ duţéţ la panăɣírlu di la Stă Măríi̯e / ma[138] la pănăɣírlu di la ƙátra[139] Aróşă / la pănăɣírlu di Cursuɣíţă" / li pitrâţe̯á lárgu[140] di̯-acásâ / şâ spârḑe̯á un lócu di grébul[141] aţél ţi̯-ave̯á di năínte ş-pe̯-acló intrá / ş-apoi̯ ave̯á másturlu a loru / ş-ul bâgá di lu máta[142] adrá grébul aţélu ş-ul vătise̯á[143] acló/ şi cắndu s-turná muľérli di la paniɣíru erá túti ndre̯ápti /ave̯á lo̯átă nicuƙírlu[144] ate̯á ţi vre̯á s-ľa di núntru //

[ma másturu nu spune̯á la furi̯?] [...]

nu spune̯á másturlu câ-ş ƙirde̯á[145] cáplu ca sâ spúnă/ că aţéľ erá árhunḑâ ş-ave̯á paráḑ / bâgá lúme̯a de-lu̯ vâtâmá aţélu[146]/ şâ aţélu̯ s-afire̯á / nu erá bímsi şâ de̯-aésti múte nu̯-ave̯á cắsili[147] túte / puţắne cắse ave̯á / ave̯á Cutavéli / ave̯á alu̯ Ĝúmă / ave̯á alu Ĉócă / ave̯á al Crắƙi / ave̯á al Culắƙ / al Avérov / nu̯-ave̯á cắsili túti / erá misuráti pi ḑe̯áḑiti a[148] unéi̯ mắnă / aşâ //

[Ġórɣi alu̯ Platári 76 ani; Meţovo, Grecia]

grai grămostean: G

[mâcắri̯ armânéşţî]

[culişícu̯]

[T1G]

[138] *ma*, conj. coord.'dar' < it. *ma*, cf. gr *μά*, alb. *Ma.*

[139] *ƙátra*, s. f. art. definit 'piatra' < lat. *petra*: palatalizarea labialei *p*, fenomen care se regăseşte ca şi în unele graiuri ale dacoromânei (îndeosebi din Moldova).

[140] *lárgu*, adv. 'departe', cf. gr. *αλάργα* şi alb. *larg*, cuvânt cu etimologie diferită de adj. *largu* cu acelaşi sens ca în dacoromână *larg* < lat. *largus.*

[141] *grébul*, s.n., sg. art. 'perete făcut din *greb* ('pământ cleios')', cf. *γρέμπανο*, *bg. greblo*, it. *grebani.*

[142] *máta*, adv. 'din nou'< gr. *μάτα,* cf. alb. *meta.*

[143] *vătise̯á*, imperf. III sg. al vb. *vătiséscu* 'a zidi, a tencui', neatestat DDA.

[144] *nicuƙírlu*, s. m. sg. art. definit 'gospodarul' < gr.*νοικοκύπης*.

[145] *ƙirde̯á*, imperf. III sg. de la *ƙérdu* 'pierd' < lat. *perdere* ca dacoromână (dialectul moldovenesc).

[146] *de-lu̯ vâtâmá aţélu* 'de-l omora pe acela': obiectul direct [animat, uman] e folosit fără prepoziţia *pe.*

[147] *cắsili*, s. f. pl. art. definit de la *casâ* 'casă', cu alternanţa á ~ ắ (*cásă* ~ *cắsi*).

[148] *a*, art. pos. genit. este invariabil în dialectul aromân.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

lipsẹ́áşti[149] s-aḭ: únâ cánâ fârínâ di mísurṵ[150]/ doḭ kiláḍ di ápâ[151]/ únâ cumátâ[152] caşṵ di o̯ái/ únâ cánâ untulémnu/ mâγiripsẹ́áre̯a[153] ẹ́ásti cumṵ ţâ ḍâcṵ // ápa s-bágâ ta s-ĥárbâ tu unṵ tinĝiré// cắndu hirsẹ́áşti[154] s-adávgâ untulémnul[155]// dẹ̯apo̯á[156] cáşlu kisátṵ cu bunéla[157] ş-fârína di mísurṵ pispilítâ[158]// s-mintẹ́áşti[159] ǵíni pắnâ s-lẹ́ágâ culişíclu[160] tu tiγáni // cắndu ẹ́ásti ǵíni adrátṵ ş-mintítṵ s-adávgâ pisúprâ niĥámâ[161] untulémnu ţârγâsítṵ[162] ş-kipérṵ aróşṵ[163]// culişíclu-l mîcắmṵ ş-cu mârcátṵ[164] //

[Tánạ al Grameni, 62 de ani, Livắḍ, Grecia]

---

[149] *lipsẹ́áşti* < gr. *λείπω*, aor. *ἔλειψα* ‘trebuie’, faţă de *va* (lat. *volet*) la fărşeroţi şi *príndi* (< lat. *aprehendere*) la pindeni. La grămosteni s-a înlocuit *va* cu *lipsẹ́áşti* deoarece, spre deosebire de fărşeroţi, formează viitorul cu *va* + conjunctiv (cf. dr. *o să am* cu *o* < *voḭ*, ILR II 1969: 268E), în timp ce la fărşeroţi această formă are sensul ‘trebuie’, iar construcţia *va* + indicativ are valoare de viitor:

	‘trebuie’	‘viitor’
grămosteni	*lipsẹ́áşti s-aḭ* ‘trebuie să ai’	*va s-aḭ* ‘o să ai’
fărşeroţi	*va s-aḭ* ‘trebuie să ai’	*va aḭ*.‘o să ai’

do „vreau” + conjunctivul: *do të shkoj* „o să merg”; *do* este invariabil şi, probabil, impersonal, ca şi o (lat. *volet*), corespondentul românesc, care s-a impus relativ târziu în textele scrise. Construcţia albaneză cu *do* + conj. este generală în ambele dialecte principale (I, h. 126).

Viitorul românesc cu a*vrẹ́a* (lat. *volere*) e încadreat între „particularităţi gramaticale atribuite substratului” (Brâncuş 2002: 47). Recent, în studiul *Atlasul dialectal al limbii albaneze. Elemente comune cu româna*, FD, XX1, 2012, Gr. Brâncuş a pus in evidenţă concordanţele dintre graiul fărşeroţilor şi dialectul tosc al albanezei. Aici se încadrează şi formarea viitorului indicativ ca în albaneză, cu eliminarea conjuncţiei alb. *të*, ar. *să*: alb. *do shkoj*, ar. (fărş.) *va neg* ṵ(Brâncuş 2007: 172).

[150] *mísur* ṵ, s. n. sg. ‘porumb’ < tc. *mısır* la grămosteni şi fărşeroţi faţă de *călămbúk*ṵ (cf. gr. *καλαμπούκι*) la pindeni şi *gărnişór* (der. de la *gărnu* < lat. *granum*).

[151] *doḭ kiláḍ* ***di*** *ápâ* ‘două kilograme **de** apă’, dar: *únâ cánâ untulémnu*, cu omiterea prepoziţiei ***di*** în al doilea exemplu, sub influenţa limbilor balcanice, care nu au un *de* partitiv ca limbile romanice (cf. *ένα κοιλόν νερό*, alb. *një kilogram ujë*).

[152] *cumátâ*, s.f. sg. ‘bucată’ < gr. *κομμάτα* la grămosteni, pindeni şi fărşeroţii *şópaḱ*, faţă de *bucátă* (< lat. *buccata*) la fărşeroţii din Albania, ca în dacoromână, unde s-a păstrat termenul latinesc.

[153] *mâγiripsẹ́árẹ́a*, s. f. ‘gătirea mâncării’ < gr. *μαγειρεύω*, împrumut recent, faţă de *fac* ṵ (*adar* ṵ) *mâcări*, construcţie generală în graiuri.

[154] *hirsẹ́áşti,* imperf. pers. a III-a, unipers.‘se evaporă’ < gr. *φυραίνω.*

[155] *untulémnul*, s. art., faţă de *untulémnu*, art. la fărşeroţi şi *untulémnlu* în alte graiuri.

[156] *dẹ̯apo̯á*, adv., formă specifică graiului grămostean, faţă de *dẹ̯apó̯ia* < *de* +*apó̯ia* ‘apoi’ (cf. v. dr. *apóia*) în graiul fărşerot.

[157] *bunélă*, s. fem. sg. ‘furculiţă’ < bg. *bunela*, formă curentă la grămosteni (*bínelă* la fărşeroţi), faţă de *pirúni* (gr. < *πηρορύνι*) şi *ţimbídă* (< gr. *τομβίδα*, cf. alb. *cimbidhe*) la pindeni.

[158] *pispilítâ*, part. de la *pispiléscu* ‘presar’ < gr. *πασπαλίζω.*

[159] *mintẹ́áşti*, ind. prez., 3. sg. de la *mintéscu* ‘amestecă’ < vsl. *mǫntiti.*

[160] *culişíclu*, s. n., art. ‘mămăligă prăjită’ , formă diminutivală de la *culẹ́áş* ṵ< bg. *kuljaša.*

[161] *niĥámâ*, adv. ‘puţin’ < lat. *infîma*, termen general în aromână.

[162] *ţârγâsít* ṵ, part. de la *ţârγâséscu* ‘prăjesc’ < gr. *τσιγαρίζω.*

[163] *aróş* ṵ < lat. *roseus*, cu a protetic (ca la pindeni), faţă de *roş* ṵ la fărşeroţi.

[164] *mârcat* ṵ(< lat. *marcere* REW 5345), general în aromână. Păstrarea termenului latinesc în aromână (cu sensul ‘a putrezi, a se macera’ din latină), faţă de dacoromână şi de limbile balcanice, în care a pătruns *iaurt* (< tc. *yogurt*), demonstrează că aromânii au păstrat vechea reţetă de preparare a acestuia, nefiind nevoie să împrumute un alt procedeu, şi, implicit, termenul pentru produsul finit.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

[târhânắ]
[T2G]

târhânắlu[165] s-adârâ[166] ţoámna ti túţâ[167] i̯árna[168] // lipseáşti s-ai̯: fârínâ di gấrnu[169]/ oáu̯â/ lápti// s-frimítâ[170] fârína ş-cu láptili tu unu̯ tinĝiré/ s-adávgâ oáu̯ăli şi s-frimítâ ǵíni sâ s-adárâ sânâtósu̯[171]// deapoá s-treáţi pritu̯ úná sítâ cu gúvili[172] mărį̆ ta sâ s-adárâ sármi[173] cumu̯ eásti gârnúţlu di arízu̯[174]// deapoá s-tíndi[175] tu soári sâ-s usúcâ úná ḑúu̯â// z-bágâ tu îireápu̯[176] cu câroári[177] pţânâ sâ s-usúcâ ǵíni //

[Tánaą alu̯ Gramén̡ 62 de ani, Livăḑ, Grecia]

Concluzie. Statutul, aria geografică şi socială a dialectului aromân vorbit de diferite generaţii, precum şi caracteristica ansamblului lexicului selectat prin raportare permanentă la dacoromână, demonstrează încă o dată afirmaţia lui Dimitrie Cantemir, în *Descriptio Moldaviae* (*De antiquis et hodiernis Moldaviae nominibu*s) (1716): „Aşadar, această Valahie, care se află în Moesia, este o parte a Valahiei mari, adică a Daciei celei vechi, iar locuitorii ei sunt rămăşiţele acelor romani pe care Aurelian Împăratul, precum am spus, îi strămutase din Dacia în Moesia . N-ar putea fi nimeni care să-mi tăgăduiască că tocmai din acei români [se trage] populaţia românească, cea care locuieşte încă şi astăzi în tot Epirul şi în jurul Ianinei, căci graiul însuşi ne este martor, dat fiind că şi aceia vorbesc româneşte [...]”.

---

[165] *târhânắlu*, s. sg. art. ‘trahana’ < tc. *tarhana*, termen întâlnit în toate limbile balcanice.

[166] *adárâ*, ind. prez. 3 sg. de la *adáru̯* ‘fac’ < lat. *dolare*? sau din substrat, frecvent la grămosteni şi pindeni, alături *de facu̯* (care este mai frecvent la fărşeroţi).

[167] *túţâ*, adj. pron. nehot. ‘toată’ < lat. *tota,* (cf. vdr. *tute*, cu *oa* > *u*, din *toate*, aton în frază (Densusianu II: 61).

[168] *i̯árna*, s.f. (< lat. *hiberna*) la grămosteni şi pindeni, faţă de i̯ára la fărşeroţi (cu *rn* > *r*).

[169] *gắrnu* (lat. *granum*) la grămosteni, faţă de *grânu̯* la pindeni şi *găru̯* (cu *rn* > *r*, vezi nota 4) la fărşeroţi.

[170] *frimítâ*, ind. prez. 3 sg. de la *frimítu̯* ‘frământ’ < lat. **fragmentare*, faţă de *fârmítu̯* la fărşeroţi, mai aproape de etimon.

[171] *sânâtósu̯*, adv. (< lat. *sanitosus*) are sensul ‘tare, întărit’ ca alb. *shëndosh*.

[172] *gúvili*, s. art. pl. de la *gúvâ* ‘gaură’ < alb. *guvë.*

[173] *sármi*, s. pl. de la *sármâ* ‘fărâmă’< alb. *thërrimë* (cf. Brâncuş 2007: 133, 204) cu sincopa lui *ă* la grămosteni, faţă de *sârămi* la fărşeroţi.

[174] *arízu̯* ‘orez’ < gr. *ρύζι*, faţă de *urízu̯* (< gr. o*ρύζι*) la fărşeroţi intrat, probabil, prin filieră slavă ca dr. *orez*.

[175] *tíndi*, ind. prez. 2 sg. de la *tíndu* ‘întind’ < lat. *tendere*, faţă de dr. *întinde* < lat. *intendere.*

[176] *âirĝápu̯* ‘cuptor’ < sl.vdl. *crĕpŭ*.

[177] *cârǫári*, s. f. sg. < lat. *calor*, *-orem*, termen general în aromână.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

BIBLIOGRAFIE

Arvinte 1979 – Vasile Arvinte, *Termenii român şi vlah în afirmarea comunităţii lingvistice româneşti* în „Limbă şi literatură", IV, p. 333–354.

Banfi 1985 – Emanuele Banfi, *Linguistica balcanica*, Milano.

Brâncuş 2002 – Grigore Brâncuş, *Introducere în istoria limbii române*, Bucureşti.

Brâncuş 1983 – Grigore Brâncuş, *Vocabularul autohton al limbii române*, Bucureşti.

Brâncuş 1992 – Grigore Brâncuş, *Observaţii asupra structurii vocabularului aromân în dicţionarul lui Daniil Moscopoleanul*, în „Studii şi cercetări lingvistice", XLIII, nr. 1, p. 39–43.

Brâncuş 1999 – Grigore Brâncuş, *Concordanţe lingvistice româno-albaneze*, Bucureşti.

Brâncuş 2002 – Grigore Brâncuş, *Istoria limbii române*, Bucureşti.

Brâncuş 2003–2004 – Grigore Brâncuş, *Evoluţia lexicului latin din aromână* în „Fonetică şi dialectologie", XXII–XXIII, p. 37–45.

Brâncuş 2007 – Grigore Brâncuş, *Studii de istorie a limbii române*, I, Bucureşti.

Brâncuş 2008 – Grigore Brâncuş, *Studii de istorie a limbii române*, II, Bucureşti.

Capidan 1931 – Theodor Capidan, *Fărşeroţii*. *Studiu lingvistic asupra românilor din Albania*, în „Dacoromania", VI.

Capidan 1932 – Theodor Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân***,** Bucureşti.

Capidan 1942 – Theodor Capidan, *Macedoromânii. Etnografie, istorie, limbă*, Bucureşti.

Caragiu-Marioţeanu 1968 – Matilda Caragiu-Marioţeanu, *Fono-morfologie aromână*, Bucureşti.

CDDE – I.-A. Candrea, Ov. Densusianu, *Dicţionarul etimologic al limbii române.Elementele latine(A–Putea)*, ed. îngrijită de Grigore Brâncuş, Bucureşti, 2003.

DDA – Tache Papahagi, *Dicţionarul dialectului aromân, general şi etimologic*, ediţia a doua augmentată, Bucureşti, 1974.

Densusianu, II – Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, vol. II. Secolul al XVI-lea. Ediţie îngrijită de prof. univ. J. Byck, Bucureşti, 1961.

DER – Alexandru Ciorănescu, *Dicţionarul etimologic al limbii române,* Bucureşti, 2011.

ILR 1969 – Ion Coteanu (coord.), *Istoria limbii române*, vol II, Bucureşti.

Nevaci 2006 – Manuela Nevaci, *Verbul în aromână. Structură şi valori*, Bucureşti.

Rosetti 1968 – Alexandru Rosetti, *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea [cu 6 hărţi afară din text]*, Bucureşti.

Saramandu 1969 – Nicolae Saramandu, *Sistemul formelor verbale compuse în aromână* în „Fonetică şi dialectologie", VI.

Şăineanu, II – Lazăr Şăineanu, *Influenţa orientală asupra limbii şi culturii române*, II, Bucureşti, 1900.

Vătăşescu 2009 – Cătălina Vătăşescu, *Concordanţe lingvistice între română şi albaneză privitoare la numele sărbătorii naşterii Sfântului Ioan Botezătorul* în *Lucrările celui de al II-lea Simpozion Internaţional de Lingvistică* **(**editori: Nicolae Saramandu, Manuela Nevaci şi Carmen Ioana Radu), Bucureşti, p. 193–202.

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)

RECENT RESEARCHES AT AROMANIANS FROM THE BALKAN AREA

ABSTRACT

In this article we presented several linguistic aspects (lexical, phonetic, morphologic) of the Aromanian subdialects from Balkan area. The study is based on field research and recordings of dialectal texts at Aromanians from Greece and Albania. This paper offers a general view on the problem since Aromanian is taken into consideration as a Romance idiom, developed in a Balkan context. The interest of this research lies in the fact that it reveals the way in which the Romance element, the Aromanian, is preserved in aloglotic environment.

Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Al. Rosetti", Bucureşti

BDD-A15318 © 2012 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:37 UTC)